

VERK FALL

IK KOMA Í U AFTUR

skyldfólk annars, tóku eitt ódnar-tak fyri at fáa tað at vera til. Men vit kunnu ikki koma í eina slíka støðu aftur, at fólk ikki sleppa heim til sín sjálvs, sigur Edvard Heen.

Men hann leggur afturat, at pedagogarnir eru akkurat komnir aftur til arbeiðis, so enn hava tey ikki havt stundir til at meta um støðuna til fulnar, men tað er eitt kanningararbeiði, tey eru farin undir.

Tí ber illa til at siga nágreiniliga, hvørjar avleiðingar, verkfallið hevur havt fyri okkara viðskiftafólk, sigur Edvard Heen.

Má aldrin henda aftur

Nú verkfallið er av, heldur Edvard Heen avgjørt, at stig mugu takast, so at vit ikki koma í hesa støðuna aftur, tí tað má undir ongum um-støðum henda aftur.

Tískil heldur hann, at vit mugu sleppa okkum burtur hesi skipanini, vit nú hava, har tað stendur til felagið, sum er í verkfalli, einsamalt at gera av, hvørji undantøk tað er neyðugt at geva fyri at tryggja, at lív og heilsa ikki stendur í váða.

Hann heldur, at ístaðin eiga vit at fáa eina nevnd, ella eitt ráð, av onkrum slagi, sum skal gera av,

hvørji undantøk skulu gevast í einum verkfalli.

Hann leggur dent á, at talan má vera um eina nevnd, ella eitt ráð, bæði partarnir á arbeiðsmarknaðinum, og politiska skipanin, hava fult álit á, so at allir partar góðtaka tær avgerðir, sum verða tiknar.

– Tí mugu bæði arbeiðsgevarar og fakfeløg eisini vera við í arbeiðnum at skipa eina slíka nevnd, ella eitt slíkt ráð, sigur stjórin í Almanna-verkinum.

Hann sigur, at í Danmark og í Noregi hava tey eina slíka skipan, har ein nevnd, ella eitt ráð, púra óheft av einum verkfalli, ger av, hvørji undantøk tað er neyðugt gera fyri at tryggja, at lív og heilsa ikki verður sett í váða.

Og hann leggur afturat, at tey í Almanna-verkinum eru nú farin at kanna eftir, hvussu hesi viðurskipti eru skipað í Danmark og í Noregi.

Edvard Heen sigur, at tá ið tey hava fingið greiði á tí, fer Almanna-verkið at leggja upp til eitt kjak í Føroyum um, hvussu ein slík skipan kann verða sett í gildi her.

Hann sigur, at hann hugsar sær, at vit fáa eina skipan, sum skal taka støðu til undantøk frá verkføllum á heilsuøkinum og almannaøkinum og eldraøkinum, sum eru tey øki í

samfelagnum, sum burturav hevur við mannalagnur at gera.

Ein slík nevnd, ella ráð, kann eisini gera gera enda á einum verkfalli, tá ið vandi er á ferð fyri lívi og heilsu.

Hann leggur afturat, at í Danmark og Noregi eru fakfeløgini annars nógv skjótari til at geva neyðugu undantøkini av sínum eintingum, longu áðrenn tey fara í verkfall. Tey vita nevnliga, at er vandi fyri lívið og heilsu, verða slík verkföll steðgað alt fyri eitt, um neyðugt við lóg.

Tí er tað einki endamál hjá teimum at nokta fyri teimum undantøkum, sum eru neyðug.

Tað er hugsandi, at fakfeløgini fara at seta seg ímóti eini slíkari skipan, tí tey føla, at so verða tennininar trektar úr teimum, og at eitt verkfall ikki fer at hava tað neyðugu ávirkanina.

Til tað svarar Edvard Heen stutt og greitt, at vit kunnu rætt og slætt ikki hava ein arbeiðsmarknað, har teir veikastu borgararnir verða tiknir til gísla í einum verkfalli, so at lív og heilsa hjá teimum kemur í vanda og tí má skipanin broytast, sigur hann.

at almennu myndugleikarnir mugu sjálvir bera ábyrgdina av, at støðan er, sum hon er.

Fyrr vóru nógvir tænastrumenn, men tað almenna legði stóra orku í at sleppa burtur úr skipanini við tænastrummonnum fyri at spara pening og kanska serliga, fyri at spara eftirløn.

– Men tænastrummenn høvdu ikki loyvi at fara í verkfall, so tá ið vit skuldu burtur frá skipanini við tænastrummonnum, er tað kanska ein sparing í tí – men tað hevur eisini nakrar avleiðingar, og ein avleiðing er, at fakfeløg hava loyvi til at lýsa verkfall, sigur forkvinnan í Felagnum Føroyskir Sjúkrarøktarfrøðingar.

Vit ætlaðu eisini at fáa eina viðmerking frá Jógvani Philbrow, formanni í pedagogfelagnum, men tað eydnaðist ikki at fáa orðið á hann til hetta blaðið.

– Myndugleikarnir mugu sjálvir bera ábyrgdina av, at støðan er, sum hon er, heldur Óluva í Gong, forkvinnu í Felagnum Føroyskir Sjúkrarøktarfrøðingar

ingin um at fakfeløg seta lív í váða, er ein roynd at tala til samvitskuna á fólk.

– Tað er kanska eisini ein orsök til, at okkara lønir hava verið so lágar, at vit eru so samvitskufull

og gera okkara arbeiði, tí vit vita, at gera vit ikki tað, fær tað onkusvegna avleiðingar fyri fólk.

Hava sjálvir ábyrgdina

Óluva í Gong staðfestir somuleiðis,

Hetta eri eg ikki við upp á

EIN ROYND Hetta er enn ein roynd at

Hetta ljóðar ódámligt, heldur Herálvur Jacobsen, formaður í Lærarafelagnum

trekkja tenningar úr fakfeløgnum, heldur Herálvur Jacobsen, formaður í Lærarafelagnum

Áki Bertholdsen

– Í fyrstu syftu ljóðar hetta ódámligt

Herálvur Jacobsen, formaðurur í Lærarafelagnum, er alt annað enn álvuligur við tankarnar, Edvard Heen, stjóri í Almanna-verkinum, hevur í aðrari grein her á síðunum um at ein óheft nevnd skal setast at gera av hvørji undantøk skulu gerast fyri at tryggja at lív og heilsa ikki verður sett í váða í einu verkfalli.

Herálvur Jacobsen hevur onkuntíð verið talsmaður fyri Fakfelagssamstarvið, sum er eitt samstarv ímillum fleiri fakfeløg.

Men hann sigur, at í hesum føri talar hann ikki fyri Fakfelagssamstarvi, men einans fyri seg sjálvan sum fakfelagsmann.

Og hann heldur ikki, at vit skulu hava eina uttanhýsis nevnd sum skal gera av, hvørji undantøk skulu gerast í einum verkfalli.

– Eitt verkfall er ein undantaksstøða og tað skulu vera fak-

feløgini, sum sjálvi meta um, hvørji undantøk skulu gerast í einum verkfalli.

Hann staðfestir, at myndugleikarnir royna alla tíðina at trekkja tenninar úr fakfeløgnum og hann heldur, at hetta er enn eitt dømi um tað.

Onnur dømi um tað sama, er, at nú skulu fakfeløgini boðað frá í góðari tíð, áðrenn tey fara í verkfall. Eitt nú skal Lærarafelagið boðað frá verkfalli minst ein mánað frammundan, frá tí fyrsta í mánaðinum. Tað merkir, at boðar Lærarafelagið frá verkfalli í morgin, kunnu lærararnir ikki fara í verkfall fyrrenn 1. mars. Men so drúgva fráboðanarskipan hava onnur fakfeløg kortini ikki.

– Hetta er ein fráboðanarskylda, sum er lemjandi fyri Lærarafelagið, sigur Herálvur Jacobsen.